

Хытятъ мржници съ нокти ястребни,
Творятъ бѣснила. . . . у развалини!

(ТЕГЛО).

Дали не мя е майка раждала,
Сладки надѣжди за менъ пытала;
Да въ злини скытащъ горко налитамъ,
Майци за помощъ на врѣдъ кат' пытамъ!

Тукъ кат' парясанъ глѣдаты мя криво,
А хора и мѣсто и азъ глѣдамъ диво;
Онжсъ природа съ рай украсена,
Съ хубость небесна нѣжно засмѣна:
(Тука я няма, не е дарена...).

Народни наши селски зборища,
Нѣжнити наши нощни сѣдѣнки,
Либави наши общи хорища, —
На врѣдъ не носятъ моми карленки*)! . .

До кога страдани, до кога тегло?
Не съмъ виновенъ, не пакъ проклятъ,
Скытникъ убогъ да ходж по святъ,
С' животъ изложенъ в' опасно зло?

До кога смъртъ тѣй ще мя плаши?
Осѣмналъ срамно подъ тая дрѣха,

*) Карлянка по насъ зѣвать селяните връхната кѣщио-на-
правена рокля на момити; кѣзвать я другояче — сукманъ.